

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ
вул. Жилянська, 14, м. Київ, 01033

Суб'єкт права на конституційне подання:
46 (сорок шість) народних депутатів України

Уповноважені представники суб'єкта права на конституційне подання за дорученням, народні депутати України:

Народний депутат України
Добродомов Дмитро Євгенович
вул. Садова, буд. 3-А, 3-й пов., м. Київ, 01008
тел.: +38 (044) 255-34-63
адреса електронної пошти: Dobrodomov.Dmytro@rada.gov.ua

Народний депутат України
Мусій Олег Степанович
вул. Грушевського 26/1, 4-й пов., м. Київ, 01021
тел.: +38 (044) 255-95-85
адреса електронної пошти: Musii.Oleh@rada.gov.ua

Боровський Тарас Миколайович,

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ
народних депутатів України

щодо відповідності Конституції України (конституційності)

положень частини п'ятнадцятої статті 23, абзацу другої частини третьої статті 24¹, частини першої статті 103⁴, пункту 42 Розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI (офіційне опублікування: Голос України від 04.08.2010 — № 143; Відомості Верховної Ради України від 24.12.2010 — 2010 р., № 50, / № 50-51 /, стор. 1778, стаття 572; Урядовий кур'єр від 17.08.2010 — № 151; Офіційний вісник України від 13.08.2010 — 2010 р., № 59, стор. 9, стаття 2047, код акту 52296/2010)

положень підпункту 4 пункту 18 Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» від 20 грудня 2016 року № 1789-VIII (офіційне опублікування: Голос України від 27.12.2016 — № 248; Офіційний вісник України від 06.01.2017 — 2017 р., № 2)

Керуючись статтями 150, 152 Конституції України, статтями 13, 38-40 та 71 Закону України «Про Конституційний Суд України», суб'єкт права на конституційне подання, звертається до Конституційного Суду України з письмовим клопотанням:

1. Про визнання неконституційними окремих положень Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI (офіційне опублікування: Голос України від 04.08.2010 — № 143; Відомості Верховної Ради України від 24.12.2010 — 2010 р., № 50, / № 50-51 /, стор. 1778, стаття 572; Урядовий кур'єр від 17.08.2010 — № 151; Офіційний вісник України від 13.08.2010 — 2010 р., № 59, стор. 9, стаття 2047, код акту 52296/2010), а саме:

- частини п'ятнадцятої статті 23 такого змісту: «15. Якщо після прийняття закону про Державний бюджет України протягом бюджетного періоду Міжвідомчою комісією з питань державних інвестиційних проектів за результатами моніторингу стану розроблення та реалізації державних інвестиційних проектів встановлено порушення строків розроблення або реалізації державного інвестиційного проекту, бюджетні призначення для реалізації такого проекту можуть передаватися для реалізації інших державних інвестиційних проектів від одного головного розпорядника коштів державного бюджету до іншого головного розпорядника коштів державного бюджету, бюджетні призначення щодо яких визначено у законі про Державний бюджет України. Передача бюджетних призначень у випадку, передбаченому цією частиною статті, здійснюється за рішенням Кабінету Міністрів України (підготовку якого здійснює центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері економічного і соціального розвитку, на підставі рішення Міжвідомчої комісії з питань державних інвестиційних проектів), погодженим з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України»;

- абзацу другої частини третьої статті 24¹ такого змісту: «Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної регіональної політики, утворює комісію для оцінки та відбору програм і проектів, до складу якої входять члени Комітету Верховної Ради України з питань бюджету за рішенням цього комітету (чисельністю не менше 50 відсотків складу такої комісії). Така комісія на підставі поданих пропозицій (крім пропозицій щодо програм і проектів, погоджених з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері фізичної культури і спорту) здійснює оцінку та відбір зазначених програм і проектів на конкурсних засадах у межах індикативного прогнозного обсягу коштів державного фонду регіонального розвитку з дотриманням таких критеріїв розподілу між Автономною Республікою Крим, областями та містами Києвом і Севастополем»;

- частини першої статті 103¹ такого змісту: «1. Медична субвенція спрямовується на видатки місцевих бюджетів, передбачені у пункті 3 частини першої статті 89 та пункті 3 частини першої статті 90 цього Кодексу, для оплати поточних видатків, крім видатків на оплату комунальних послуг та енергоносіїв.»;

- пункту 42 Розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" такого змісту: «42. Установити, що у 2017-2021 роках щорічний обсяг коштів Державного бюджету України, які спрямовуються на державну підтримку сільськогосподарських товаровиробників, становить не менше 1 відсотка випуску продукції у сільському господарстві.».

2. Про визнання неконституційними окремих положень Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» від 20 грудня 2016 року № 1789-VIII (офіційне опублікування: *Голос України* від 27.12.2016 — № 248; *Офіційний вісник України* від 06.01.2017 — 2017 р., № 2), а саме:

- підпункту 4 пункту 18 такого змісту: «18. У розділі VI "Прикінцеві та перехідні положення": 4) в абзаці першому пункту 10 цифри "2015" замінити цифрами "2017";».

Зважаючи на нанесену шкоду інтересам українського народу та значний суспільний резонанс, які викликали наведені вище положення законодавчих актів, які разом вступили в силу 1 січня 2017 року через Закон «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» № 1789-VIII, просимо Конституційний Суд України розглянути дані питання в одному конституційному провадженні, визнати конституційне провадження за цим конституційним поданням невідкладним, відповідно до статті 57 Закону України «Про Конституційний Суд України» та розглянути дане подання у місячний строк.

ПРАВОВЕ ОБГРУНТУВАННЯ ТВЕРДЖЕНЬ щодо неконституційності наведених положень правових актів.

1. На виконання вимог пункту 4 частини другої статті 39 Закону України «Про Конституційний Суд України», нижче наводимо правове обґрунтування неконституційності положень частини п'ятнадцятої статті 23 Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI (далі – Бюджетний кодекс України), які порушують статті 6, 19, 75, 84, 85, 89 Конституції України.

Статтею 8 Конституції України встановлено, що Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

На нашу думку, частина п'ятнадцята статті 23 Бюджетного кодексу України не відповідає статтям 6, 19, 75, 84, 85, 89 Конституції України, в силу нижченаведених міркувань.

Частиною п'ятнадцятою статті 23 Бюджетного кодексу України передбачається делегування повноваження щодо внесення змін до Державного бюджету України Кабінету Міністрів України, який своїми рішеннями здійснює перерозподіл бюджетних призначень у певних випадках. Також, даною нормою Комітет Верховної Ради України з питань бюджету наділяється повноваженнями щодо погодження таких рішень Кабінету Міністрів України.

Але пункт 4 частини першої статті 85 Конституції України передбачає, що затвердження Державного бюджету України та внесення змін до нього є повноваженням Верховної Ради України. Делегування цього повноваження Кабінету Міністрів України, фактично нівелює передбачене конституційною моделлю організації державної влади в

Україні повноваження Верховної Ради України щодо внесення змін до Державного бюджету України.

Статтею 6 Конституції України встановлено, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Згідно Конституції України, органи виконавчої влади не наділені повноваженням внесення змін до Державного бюджету України, тож передбачити таке повноваження у законодавчому акті – означає вийти за встановлені Конституцією межі, а значить – порушити статтю 6 Конституції.

Статтею 75 Конституції України встановлено, що єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент - Верховна Рада України.

Статтею 84 Конституції України встановлено, що рішення Верховної Ради України приймаються виключно на її пленарних засіданнях шляхом голосування.

Коли ж Кабінет Міністрів України, за погодженням з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету, здійснюють перерозподіл бюджетних призначень - то цим вони фактично підміняють собою більшість від конституційного складу Верховної Ради України – 226 народних депутатів України, яка є мінімально необхідною для прийняття парламентом звичайних законів. Це є очевидним порушенням статей 6, 75 та 84 Конституції України.

Також відповідно до діючої редакції частини 15 статті 23 Бюджетного кодексу України, передача бюджетних призначень у випадку, передбаченому цією частиною статті, здійснюється за рішенням Кабінету Міністрів України (підготовку якого здійснює центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері економічного і соціального розвитку, на підставі рішення Міжвідомчої комісії з питань державних інвестиційних проєктів), погодженим з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Отже, Кабінет Міністрів України здійснює перерозподіл бюджетних призначень у встановленому ним порядку, що суперечить частині другій статті 19 Конституції України, згідно з якою органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Окремо, звертаємо увагу суду на позаконституційне розширення повноважень Комітету Верховної Ради України.

Відповідно до статті 89 Конституції України, комітети Верховної Ради України створюються для здійснення лише законопроектної роботи, підготовки і попереднього розгляду питань, що належать до повноважень парламенту. Отже, комітети Верховної Ради України не наділені самостійними повноваженнями щодо погодження рішень Кабінету Міністрів України.

Про це свідчать також положення статті 27 Закону України «Про комітети Верховної Ради України», якою визначено вичерпний перелік функцій комітетів Верховної Ради України у бюджетному процесі. Серед цього переліку немає повноважень погоджувати зміни до бюджету.

Дані міркування підтверджуються правовою позицією Конституційного Суду України, яка сформульована у Рішенні від 10 червня 2010 року № 16-рп/2010. Зокрема, в даному документі зазначено наступне:

«За своїм конституційним статусом комітети є органами, які забезпечують здійснення парламентом його повноважень.»;

«Основний Закон України не наділяє комітети самостійними контрольними повноваженнями, вони можуть лише сприяти Верховній Раді України у здійсненні повноважень щодо парламентського контролю, виконуючи певні дії допоміжного (інформаційного, експертного, аналітичного тощо) характеру.».

На недопустимості сприйняття будь-якого комітету Верховної Ради України як окремого самостійного суб'єкта у відносинах з іншими органами державної влади, наголошував постійний представник Верховної Ради України у Конституційному Суді України Селіванов Анатолій Олександрович на відкритій частині пленарного засідання слухання справи за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо конституційності положень частини дев'ятої статті 61, частини третьої статті 105 Закону України „Про вибори народних депутатів України“, пункт 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до Закону України „Про вибори народних депутатів України“ щодо виключення кандидатів у народні депутати України з виборчого списку партії у багатомандатному окрузі“ (засідання відбулось 3 листопада 2016 року).

Отже, з прийняттям частини п'ятнадцятої статті 23 Бюджетного кодексу України, виявились порушеними статті 6, 19, 75, 84, 85, 89 Конституції України.

На підставі вищевикладеного вважаємо, що положення частини п'ятнадцятої статті 23 Бюджетного кодексу України не відповідають Конституції України (є неконституційними) як такі, що суперечать статтям 6, 19, 75, 84, 85, 89 Конституції України.

2. На виконання вимог пункту 4 частини другої статті 39 Закону України «Про Конституційний Суд України», нижче наводимо правове обґрунтування неконституційності положень абзацу другої частини третьої статті 24¹ Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI (далі – Бюджетний кодекс України), які порушують статтю 6 Конституції України.

Положення абзацу другої частини третьої статті 24¹ Бюджетного кодексу України передбачають, що центральний орган виконавчої влади, який забезпечує формування державної регіональної політики, утворює комісію для оцінки та відбору програм і проектів, до складу якої входять члени Комітету Верховної Ради України з питань бюджету за рішенням цього комітету (чисельністю не менше 50 відсотків складу такої комісії). Така комісія на підставі поданих пропозицій здійснює оцінку та відбір зазначених програм і проектів на конкурсних засадах у межах індикативного прогнозного обсягу коштів державного фонду регіонального розвитку з дотриманням таких критеріїв розподілу між Автономною Республікою Крим, областями та містами Києвом і Севастополем.

Таке змішування представників органів виконавчої та законодавчої влади суперечить закріпленому у частині першій статті 6 Конституції України засадничому принципу поділу державної влади в Україні на законодавчу, виконавчу та судову.

Крім того, включення народних депутатів України до складу такої комісії не враховує особливостей конституційного статусу парламентаріїв та передбаченого законом порядку та способу здійснення ними своїх повноважень як у тижні, відведені для пленарних засідань, так і протягом часу, призначеного для роботи в органах парламенту та з виборцями.

Таким чином, на підставі вищевикладеного вважаємо, що положення абзацу другого частини третьої статті 24¹ Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI не відповідає Конституції України (є неконституційним) як таке, що суперечить частині першій статті 6 Конституції України.

3. На виконання вимог пункту 4 частини другої статті 39 Закону України «Про Конституційний Суд України», нижче наводимо правове обґрунтування неконституційності положень частини першої статті 103⁴ Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI (далі – Бюджетний кодекс України), які порушують статті 49 та 142 Конституції України.

Частиною першою статті 103⁴ Бюджетного кодексу України передбачено спрямування медичної субвенції на видатки місцевих бюджетів для оплати поточних видатків, крім видатків на оплату комунальних послуг та енергоносіїв. Отже, оплата комунальних послуг та енергоносіїв у закладах охорони здоров'я покладається на місцеві бюджети без фінансової допомоги з боку держави.

Однак, статтею 49 Конституції України встановлено, що «охорона здоров'я забезпечується державним фінансуванням відповідних соціально-економічних, медико-санітарних і оздоровчо-профілактичних програм. Держава створює умови для ефективного і доступного для всіх громадян медичного обслуговування. У державних і комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога надається безоплатно».

Цілком очевидно, що належне надання медичної допомоги потребує використання комунальних послуг та енергоносіїв, а встановлення конституційної гарантії безоплатності надання допомоги у комунальних закладах призводить до видатків місцевих бюджетів на повний комплекс витрат, пов'язаних з таким наданням, в тому числі і комунальних послуг та енергоносіїв.

Сама по собі стаття 49 Конституції, яка встановлює гарантію безоплатної медичної допомоги є прийнятою Верховною Радою України, а отже є рішенням органу державної влади. А статтею 142 Конституції України встановлено, що витрати органів місцевого самоврядування, що виникли внаслідок рішень органів державної влади, компенсуються державою.

З огляду на це, виникає наступна неузгодженість. Згідно Конституції, держава гарантує всім безкоштовну медичну допомогу і гарантує компенсацію всіх коштів місцевих бюджетів, витрачених на надання такої допомоги. В той же час, якщо керуватись Бюджетним кодексом України, надання медичної допомоги, фінансування якого б не суперечило Конституції, сьогодні має відбуватись без використання комунальних послуг та енергоносіїв, що є неможливим.

Таким чином, на підставі вищевикладеного вважаємо, що положення частини першої статті 103⁴ Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI не відповідає Конституції України (є неконституційним) як таке, що суперечить статтям 49 та 142 Конституції України.

4. На виконання вимог пункту 4 частини другої статті 39 Закону України «Про Конституційний Суд України», нижче наводимо правове обґрунтування неконституційності положень пункту 42 Розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI (далі – Бюджетний кодекс України), які порушують частину другу статті 95 Конституції України.

Пунктом 42 Розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України передбачено, що щорічний обсяг коштів Державного бюджету України, які спрямовуються на державну підтримку сільськогосподарських товаровиробників, становить не менше 1 відсотка випуску продукції у сільському господарстві.

Частиною другою статті 95 Конституції України встановлено, що будь-які видатки держави на загальносуспільні потреби, розмір і цільове спрямування цих видатків визначаються виключно законом про Державний бюджет України.

Оскільки Бюджетний кодекс України та закон про Державний бюджет України – це різні поняття, то виходить, що в даний момент діючий Бюджетний кодекс України регулює питання, яке віднесено Конституцією до виключної компетенції іншого нормативно-правового акта.

Таким чином, на підставі вищевикладеного вважаємо, що положення пункту 42 Розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI не відповідає Конституції України (є неконституційним) як таке, що суперечить частині другій статті 95 Конституції України.

5. На виконання вимог пункту 4 частини другої статті 39 Закону України «Про Конституційний Суд України», нижче наводимо правове обґрунтування неконституційності положень підпункту 4 пункту 18 Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» (далі – Закон) від 20 грудня 2016 року № 1789-VIII (офіційне опублікування: Голос України від 27.12.2016 — № 248; Офіційний вісник України від 06.01.2017 — 2017 р., № 2), які порушують статті 1, 8 та 58 Конституції України.

При оспорюванні положень акта, яким до іншого нормативного акта вносяться зміни, необхідно враховувати, що ці положення після набрання ними чинності стають невід'ємною частиною норм, до яких внесено зміни. Тому на предмет відповідності Конституції України (конституційності) оскаржуються не положення нормативного акта, що вносить зміни, а акта, який зазнав змін. Однак, з цього загального правила є виключення. Оскарженню щодо відповідності Конституції України (конституційності) підлягають положення актів про внесення змін до інших правових актів у випадку

порушення встановленої Конституцією України процедури розгляду, ухвалення або набрання чинності правового акта, в тому числі і про внесення змін до правових актів.

Ми свідомо просимо визнати неконституційною саме норму в Законі «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України», а не в самому Бюджетному Кодексі України, тому що, тільки поглянувши на оскаржувану нами норму через призму механізму і процесу її зміни в Законі «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України», можна усвідомити неконституційність, нелогічність та згубність змін, які були внесені.

Зазначені вище міркування повністю відповідають положенням п.3 Методичних рекомендацій для підготовки конституційного подання з питань відповідності Конституції України (конституційності) законів, інших правових актів і офіційного тлумачення Конституції України та законів України, які розміщені на офіційному веб-сайті Конституційного Суду України.

Пунктом 18 Закону «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» передбачається внесення змін до Прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України, якими зокрема, продовжуються строки дії тимчасових положень та строк виконання наданих Кабінету Міністрів України доручень, в тому числі й тих, строк дії яких вичерпано давно.

Зокрема, підпунктом 4 пункту 18 Закону вносяться зміни до абзацу першого пункту 10 Розділу VI «Прикінцеві та перехідні положення» Бюджетного кодексу України. Суть змін – продовження строку виконання Кабінетом Міністрів України певних завдань з 1 березня 2015 року до 1 березня 2017 року.

Звертаю увагу суду на те, що оскаржувана норма була прийнята Верховною Радою України 20 грудня 2016 року. Дана норма вносить зміни у прикінцеві та перехідні положення іншого нормативно-правового акту. Строк виконання Кабінетом Міністрів України покладених на нього цією нормою завдань минув 1 березня 2015 року.

Очевидно, в процесі прийняття вищенаведеної норми, законодавці не врахували правової позиції Конституційного Суду України, у рішеннях якого неодноразово наголошувалося, що визначальними елементами верховенства права є принципи правової визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминує призводити до сваволі (абзац другий підпункту 5.4 пункту 5 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 22.09.2005 року №5, від 29.06.2010 року №17-рп, від 11.10.2011 року №10-рп). З зазначених рішень Конституційного Суду України, можна зробити висновок, що у разі необхідності застосування в подальшому норм, строк дії яких минув, зазначені питання слід вирішувати шляхом встановлення нових положень відповідного змісту, які до того ж слід розмістити у Прикінцевих та перехідних положеннях безпосередньо цього Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України», а не Бюджетного кодексу України.

З нашої точки зору, недотримання таких слушних рекомендації Конституційного Суду України є порушенням встановленої Конституцією України процедури розгляду, ухвалення та набрання чинності нормативно-правового акта. В свою чергу, це є однією з підстав визнання правових актів неконституційними, згідно статті 15 Закону України «Про Конституційний Суд України».

Наведене вище дає підстави вважати, що спосіб відображення волі законодавця в нормативно-правовому акті є некоректним та допускає неоднозначне тлумачення оскаржуваної норми різними суб'єктами правозастосування. Це, в свою чергу, не відповідає принципу верховенства права, який закріплений в статті 8 Конституції України та суперечить статті 1 Конституції України, яка визначає Україну як правову державу.

За аналогією, якщо б законодавець таким чином продовжував застосування норм, строк дії яких минув, у кримінальному праві, то можна було б притягати людей до відповідальності за діяння, які на час їх вчинення були абсолютно правомірними. Це також суперечить статті 58 Конституції України, яка встановлює, що закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі.

Згідно статті 113 Конституції України, Кабінет Міністрів України відповідальний перед Президентом України і Верховною Радою України, підконтрольний і підзвітний Верховній Раді України. За невиконання покладених на нього завдань, Кабінет Міністрів України повинен нести, як мінімум, політичну та моральну відповідальність. Продовживши кінцевий термін виконання цих завдань, Верховна Рада України, виходить, зняла всю відповідальність з Кабінету Міністрів України, який так і не впорався зі своєю роботою ні до 1 березня 2015 року ні, навіть, до 20 грудня 2016 року (дата прийняття Закону).

Таким чином, на підставі вищевикладеного вважаємо, що положення підпункту 4 пункту 18 Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» (далі – Закон) від 20 грудня 2016 року № 1789-VIII не відповідає Конституції України (є неконституційним) як таке, що суперечить статтям 1, 8 та 58 Конституції України.

Відповідно до статті 15 Закону України «Про Конституційний Суд України», однією з підстав для прийняття Конституційним Судом України рішення щодо неконституційності правових актів повністю чи в їх окремих частинах є невідповідність Конституції України та порушення встановленої Конституцією України процедури розгляду, ухвалення та набрання ними чинності.

Керуючись статтями 150, 152 Конституції України, статтями 13, 38-40, 57, 71 та 74 Закону України «Про Конституційний Суд України», -

ПРОСИМО КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ:

1. Відкрити конституційне провадження за цим конституційним поданням.
2. Визнати конституційне провадження за цим конституційним поданням невідкладним, відповідно до статті 57 Закону України «Про Конституційний Суд України».

3. Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення частини п'ятнадцятої статті 23, абзацу другої частини третьої статті 24¹, частини першої статті 103⁴, пункту 42 Розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI.

4. Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційним), положення підпункту 4 пункту 18 Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» від 20 грудня 2016 року № 1789-VIII.

5. Вказати на преюдиціальність свого рішення при розгляді судами загальної юрисдикції позовів у зв'язку з правовідносинами, що виникли внаслідок дії наведених вище неконституційних положень, відповідно до статті 74 Закону України «Про Конституційний Суд України».

6. Залучити для участі у конституційному провадженні уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням, народних депутатів України:

- народного депутата України Добродімова Дмитра Євгеновича;
- народного депутата України Мусія Олега Степановича;
- Боровського Тараса Миколайовича.

ПЕРЕЛІК ДОКУМЕНТІВ І МАТЕРІАЛІВ, ЩО ДОДАЮТЬСЯ:

1. Витяг із Конституції України (статті 1, 6, 8, 19, 49, 75, 84, 85, 89, 95, 142) – на 5 аркушах, сторінки: з 16 по 20.

2. Рішення Конституційного Суду України від 10 червня 2010 року № 16-рп/2010 – на 14 аркушах, сторінки: з 21 по 34.

3. Рішення Конституційного Суду України від 22.09.2005 року №5-рп/2005 – на 13 аркушах, сторінки: з 35 по 47.

4. Рішення Конституційного Суду України від 29.06.2010 року №17-рп/2010 – на 6 аркушах, сторінки: з 48 по 53.

5. Рішення Конституційного Суду України від 11.10.2011 року №10-рп/2011 – на 20 аркушах, сторінки: з 54 по 73.

6. Витяг із Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI (статті 23, 24¹, 103⁴, пункт 42 Розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення") – на 6 аркушах, сторінки: з 74 по 79.

7. Витяг із Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» від 20 грудня 2016 року №1789-VIII (пункт 18) – на 3 аркушах, сторінки: з 80 по 82.

8. Витяг із Закону України «Про комітети Верховної Ради України» від 4 квітня 1995 року №116/95– ВР (стаття 27) - на 1 аркуші, сторінка 83.

9. Зауваження до Проекту Закону України про внесення змін до Бюджетного кодексу України Головного юридичного управління Верховної Ради України (реєстраційний № 5131 друге читання) – на 3 аркушах, сторінки: з 84 по 86.

ДОДАТОК

до конституційного подання народних депутатів України
щодо відповідності Конституції України (конституційності)

положень частини п'ятнадцятої статті 23, абзацу другої частини третьої статті 24¹, частини першої статті 103⁴, пункту 42 Розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI (офіційне опублікування: Голос України від 04.08.2010 — № 143; Відомості Верховної Ради України від 24.12.2010 — 2010 р., № 50, / № 50-51 /, стор. 1778, стаття 572; Урядовий кур'єр від 17.08.2010 — № 151; Офіційний вісник України від 13.08.2010 — 2010 р., № 59, стор. 9, стаття 2047, код акту 52296/2010) положень підпункту 4 пункту 18 Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» від 20 грудня 2016 року № 1789-VIII (офіційне опублікування: Голос України від 27.12.2016 — № 248; Офіційний вісник України від 06.01.2017 — 2017 р., № 2)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по-батькові народного депутата України	Номер посвідчення народного депутата України	Підпис народного депутата України	Дата підпису
1.	Доборослов Дмитро Рубієвич	313		19.01.2017
2.	Мусій Олег Степанович	322		19.01.2017
3.	Мотківський Богдан Миронович	319		19.01.2017
4.	Деревишко Ілля Богданович	291		19.01.2017
5.	Рибчишинський Юрій Юрійович	409		19/01/17
6.	Алхал О. В.	455		19.01.17
7.	Толовко М. Ч.	562		19.01.17
8.	Осередковий О. І.	350		19.01.17
9.	Гімбило А. В.	413		19.01.17
10.	Виткошук І. П.	103		19.01.17.

ДОДАТОК

до конституційного подання народних депутатів України
щодо відповідності Конституції України (конституційності)

положень частини п'ятнадцятої статті 23, абзацу другого частини третьої статті 24¹, частини першої статті 103⁴, пункту 42 Розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI (офіційне опублікування: Голос України від 04.08.2010 — № 143; Відомості Верховної Ради України від 24.12.2010 — 2010 р., № 50, / № 50-51 /, стор. 1778, стаття 572; Урядовий кур'єр від 17.08.2010 — № 151; Офіційний вісник України від 13.08.2010 — 2010 р., № 59, стор. 9, стаття 2047, код акту 52296/2010) положень підпункту 4 пункту 18 Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» від 20 грудня 2016 року № 1789-VIII (офіційне опублікування: Голос України від 27.12.2016 — № 248; Офіційний вісник України від 06.01.2017 — 2017 р., № 2)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по-батькові народного депутата України	Номер посвідчення народного депутата України	Підпис народного депутата України	Дата підпису
11.	Бабенко Я. І.	321		19.01.17
12.	Воксак С. І. М.	452		19.01.17
13.	Соболев Арій Владиславович	212		19.01.17
14.	Абуллін Олександр Радикович	225		19.01.17
15.	Фемуря Тимотій Михайлович	215		19.01.17
16.	Кучер Олександр Владимирович	224		19.01.17
17.	Івченко Варин Олександр	214		19.01.2017
18.	Жарасюк Борис Борисович	220		19.01.2017
19.	Бурдуєв Владислав Вікторович	369		19.01.17
20.	Богдан Р. П.	456		19.01.17

ДОДАТОК

до конституційного подання народних депутатів України
щодо відповідності Конституції України (конституційності)

положень частини п'ятнадцятої статті 23, абзацу другою частини третьої статті 24¹, частини першої статті 103⁴, пункту 42 Розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI (офіційне опублікування: Голос України від 04.08.2010 — № 143; Відомості Верховної Ради України від 24.12.2010 — 2010 р., № 50, / № 50-51 /, стор. 1778, стаття 572; Урядовий кур'єр від 17.08.2010 — № 151; Офіційний вісник України від 13.08.2010 — 2010 р., № 59, стор. 9, стаття 2047, код акту 52296/2010) положень підпункту 4 пункту 18 Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» від 20 грудня 2016 року № 1789-VIII (офіційне опублікування: Голос України від 27.12.2016 — № 248; Офіційний вісник України від 06.01.2017 — 2017 р., № 2)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по-батькові народного депутата України	Номер посвідчення народного депутата України	Підпис народного депутата України	Дата підпису
31.	Новак Наталія Василівна	80		7.02.17
32.	Константинов Ірина Миколаївна	452		08.02.17
33.	Шевченко В.А.	454		08.02.17
34.	Землинська С.П.	082		09.02.17
35.	Найем	084		09.2017
36.	Евтушок С.М.	354		09.2017
37.	Гласенко Т.В.	223		
38.	Шарун А.О.	213		09.02.2017
39.	Робин О.Ч.	217		09.02.2017
40.	Дубль В.О.	438		09.02.2017

ДОДАТОК

до конституційного подання народних депутатів України
щодо відповідності Конституції України (конституційності)

положень частини п'ятнадцятої статті 23, абзацу другої частини третьої статті 24¹, частини першої статті 103⁴, пункту 42 Розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року №2456-VI (офіційне опублікування: Голос України від 04.08.2010 — № 143; Відомості Верховної Ради України від 24.12.2010 — 2010 р., № 50, / № 50-51 /, стор. 1778, стаття 572; Урядовий кур'єр від 17.08.2010 — № 151; Офіційний вісник України від 13.08.2010 — 2010 р., № 59, стор. 9, стаття 2047, код акту 52296/2010) положень підпункту 4 пункту 18 Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» від 20 грудня 2016 року № 1789-VIII (офіційне опублікування: Голос України від 27.12.2016 — № 248; Офіційний вісник України від 06.01.2017 — 2017 р., № 2)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по-батькові народного депутата України	Номер посвідчення народного депутата України	Підпис народного депутата України	Дата підпису
41.	Мещенко С.А.	083		9.02.17
42.	Савченко О.А.	287		09.02.17
43.	Комар'юк І.В. В.М.	418		09.02.17
44.	Демисенко А.С.	241		10.02.17.
45.	Рупротець В.З.	320		9.02.17
46.	Бездал І.І.	289		9.02.17г
47.	Гуц І.В.	217		9.02.17
48.	Зведеного 46 (сорок шість) підписів			
49.	народних депутатів України.			
50.	В.М. Максименко			

В. Максименко

13.02.2017